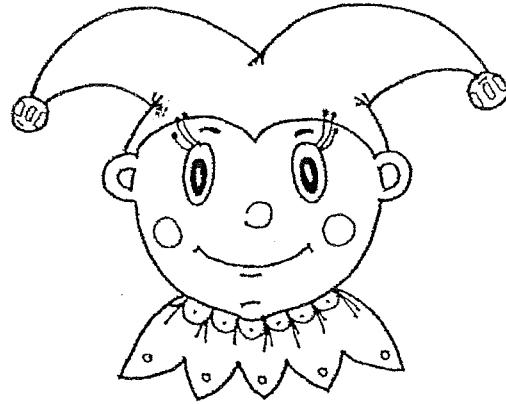
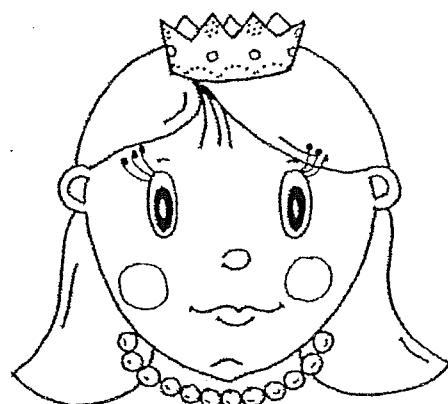
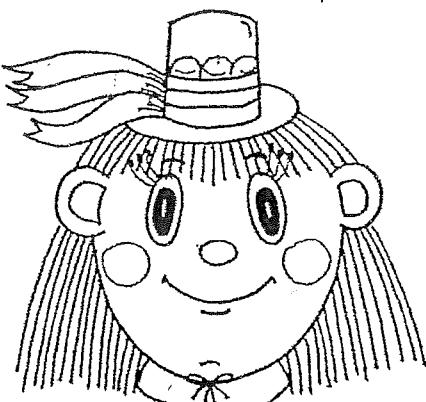
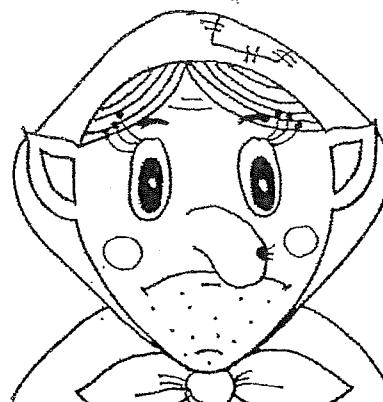
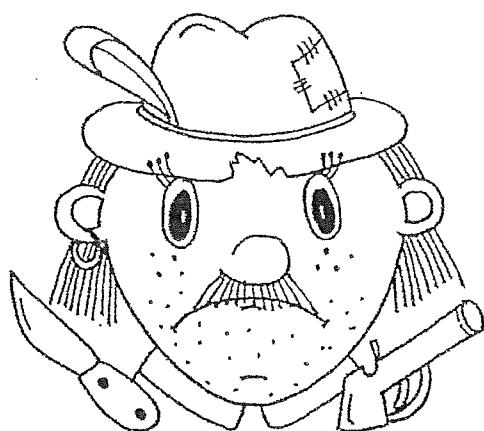

POHÁDKOVÉ POSTAVY -VYTLESKÁVÁNÍ SLOV

Příběhy a pohádky

O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH

převyprávěl Michal Černík

Byla jedna matka, která měla dvě dcery. Jednu vlastní, jmenovala se Holena, a tu velice milovala, druhou pastorkyni, tedy nevlastní, jmenovala se Maruška, a tu vůbec neměla ráda. Holenu rozmazlovala, zato Marušku stále bila a dávala jí nejhorší práce. Jednou v zimě, když bylo plno sněhu a mrzlo, až praštělo, poručila macecha Marušce: „Dostaly jsme chuť na jahody. Tady máš hrníček, běž do lesa a natrhej nám jahody!“ „Ach maminko, copak v zimě a ve sněhu rostou jahody?“ pravila ubohá Maruška. „Jak jsem řekla, bez jahod se nevracej,“ zahrozila macecha s Holenou a Marušku vystrčily ze dveří.

Maruška se brodila sněhem a plakala. Bloudila lesem, měla hlad a třásla se zimou. Tu na vrcholu hory spatřila veliký oheň. Přišla blíž. Kolem ohně na dvanácti kamenech sedělo dvanáct mužů. Těch dvanáct mužů bylo dvanáct měsíců.

„Dobrý den, dobrí lidé, nechte mě, prosím, ohřát a pak zase půjdu dál hledat jahody,“ zaprosila Maruška.

„Teď není čas na jahody, vždyť je sníh,“ pravil Leden.

„Ach, já vím. Ale macecha s mou sestrou Holenou mi tak přikázaly.“

Měsíčkové se zachmuřili. Tu povstal měsíc Červen a nad ohněm máchl kyjem. Oheň vysoko vzplanul, ve chvíli roztál sníh, země se zazelenala, všechno kolem rozkvétalo a zrálo a ptáčkové zpívali. Bylo léto. Na pasece se červenaly jahody.

„Rychle Maruško, sbírej!“ pobízel Červen. Maruška s radostí trhala jahody, až měla plný hrníček. Potom měsíčkům pěkně poděkovala a veselé spěchala domů.

Macecha s Holenou se jenom divily: „Kde jsi teď v zimě nasbírala jahody?“

„Vysoko v lese, je jich tam celá paseka,“ odpověděla Maruška.

Macecha s Holenou snědly jahody a vyčetly Marušce: „Ty hloupá huso, proč jsi jich přinesla tak málo?“

A vzaly si koš a vypravily se do lesa samy. Brodily se sněhem, až došly k velikému ohni. Okolo na dvanácti kamenech sedělo dvanáct měsíců. Obě ženy přistoupily k ohni a nahřívaly si ruce. Ani nepozdravily.

„Proč jste přišly?“ zeptal se mrzutě Leden. „Co ti je do toho, ty nuzáku. Starej se o sebe,“ odsekla Holena a pak zase bez pozdravu šly s macechou dál.

Leden rozhněvaně máchl kyjem nad hlavou. Nebe se zatáhlo, zadul ledový vichr, sypal se sníh, nebylo vidět na krok. Macecha s Holenou bloudily lesem, a cestu domů už nikdy nenašly.

Maruška čekala celou noc, čekala celý den. Večer se pomodlila za macechu i za sestru a odpustila jim, že jí tak ubližovaly. Věděla, že nikdy nebude umět být zlá.

O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH

Michal Černík

Potichoučku, pomaloučku
jde Maruška po paloučku,
les je sněhem zaváty
a mráz leze pod šaty.

Kolem ohně, ohníčku,
vidí dvanáct měsíčků.
Na kamenech sedí mlčky.

Už zaslechlí její krůčky.

„Milí páni, to je mráz,
ohřeji se, půjdu zas,
jen co v lese natrhám
jahod, malin plný džbán.“

„I ty jedna popleto,
proč nepočkáš na léto?“

„Že se takhle vůbec ptáte ...
Maminka má přece svátek.
Mám ji ráda, je mi vším,
vím, že ji tím potěším.“

Měsíčkové zahlaholí:
„Kamarádi, zkusíme to?“

Povstal Červen, máchl holí
a hned bylo všude léto.

Mezi trávou u vody
červenají jahody
a maliny na stráni
vybízejí k mlsání.

„Jen si trhej, jen si jez,
tobě patří celý les.
Ale pouze chvilinku.
A pozdravuj maminku!“

